

ΓΡΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΝΕΜΩΝΗ

(Γερμανική Παράδοση)

Κάθε χρόνο, όταν ή φύσις δὴ ζυτνάει ἀπὸ τὸ βαρὺ χειμωνιάτικο ἔθνο τῆς καὶ πλησιάζει ἡ χαρούμενη γιορτὴ τοῦ Πάσχα, φυτρώνει κα' ἀνθίζει στὰ λιβάδια καὶ στὰ δάσος τῆς Γερμανίας ἡ κίτρινη ἀνεμώνη ἢ ὅπως τὴ λένε κα' ἀλλοῶς «τὸ λουλουδί τοῦ Πάσχα». Ἐνὸ ὄμοσ ὅλες ἡ ἀνεμώνες ἔχουν ἓνα μόνον λουλουδί στήν κορυφὴ τοῦ κοτσανιοῦ τους, ἡ κίτρινη ἀνεμώνη ἔχει δύο, πλεί- πλάι τὸ ἓνα στ' ἄλλο, ζευγαρωτά, σὰν δύο ἀγαπημένα ξανθόμαλλα ἀδελφάκια.

Καὶ στ' ἀλήθεια ἀδελφάκια ἦσαν τὰ λουλουδιὰ αὐτά, πρῶτου γίνον λουλουδιὰ, σύμφωνα μὲ τὴ συγκινητικὴ παράδοσι ποῦ ὑπάρ- χει γ' αὐτά.

Τὴν καλὰ ἔποχὴ στὴ Γερμανία, πρῶτου ἀκόμη ἐμφανισθῆ ὁ Χριστιανισμὸς, ζοῦσε ἓνας ἐλεύθερος Τεῦτον ποῦ εἶχε δύο παιδά- κια. Τὸ ἀγορὶ τὸ ἔλεγαν Ἐδελτζιο καὶ τὸ κοριτσάκι Βελλέδα. Οἱ γονεῖς ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ παιδιὰ τους, ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερο ἀγαποῦντοσαν τὰ δύο ἀδελφάκια μεταξύ τους. Ὁ Ἐδελτζιος καὶ ἡ Βελλέδα ἦσαν τὸ ὑπόδειγμα, τῆς πιὸ τρυφερῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ἐταῖζαν, ἐτρῶγαν καὶ κοινοῦτοσαν μαζὺ. Ὅ,τι ἤθελε ὁ Ἐδελτζιος, τὸ ἦ- θελε καὶ ἡ Βελλέδα καὶ ὅ,τι ἐπρωτεύει ἡ Βελλέδα, ὁ Ἐδελτζιος τὸ δεχόταν ἀμέσως. Ὁ Ἐδελτζιος ἔψαχνε νὰ βρῆ στὸ δάσος τὰ ὠραιότερα λουλουδιὰ καὶ τὰ γλυκύτερα βατόμορφα γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ στὴν ἀδελφὴν του, καὶ ἡ Βελλέ- δα ἔψαχνε νὰ βρῆ στὸ φυτόν τὰ ὠραιό- τερα ἄσπρα καὶ χρωματιστά καὶ στρω- γυλά σὰν αὐτὰ χαλίτια γιὰ νὰ τὰ χα- ρίσῃ στὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἡ Βελλέδα μοιραζόταν μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς τὰ γλυ- κά βατόμορφα καὶ στολίζονταν μὲ τὰ ὠραία λουλουδιὰ καὶ ὁ Ἐδελτζιος ἔ- παιξε χαρούμενος μὲ τὰ ποικίλωντα χαλίτια. Ἐταῖ πέρασαν μαζὺ τὰ δύο ἀδελφάκια τὰ πρῶτα παιδικὰ τους χρόνια.

Ὅταν ὁ Ἐδελτζιος ἔγινε δέκα καὶ ἡ Βελλέδα ἑννέα χρόνων, ὁ πατε- ρας τους ἀρχισε νὰ τὰ στέλνῃ στὸ δά- σος γιὰ νὰ τοῦ βόσκουν τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἐδελτζιος εἶχε γιγμμένη ἑλπί- νοι τοῦ μιά προβά, εἶχε κερμαίσει στὸ πλευρὸ τοῦ ἓνα φλασι μὲ ὑδρομελὶ καὶ ζωατοῦσε στὸ χεῖρ τοῦ ἓνα μικροῦ ραβδί. Ἡ Βελλέδα φροῦσε κα' αὐτὴ μιά προβά καὶ σέπταζε τὰ χρυσά μαλ- λιά τῆς μ' ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἀγριο κισσὸ.

Ἡ δουλειὰ ποῦ ἔβαναν τους ἐγχαριστοῦσε καὶ τοὺς δύο πολὺ, γιὰ εἶτι μποροῦσαν νὰ προχωροῦν πιὸ βαθεῖα στὸ δάσος καὶ νὰ βοσκῶν περισσότερα καὶ ὠραιότερα λουλουδιὰ, βατόμορφα καὶ χαλίτια. Ἀκομή καὶ φοιλεῖς ἀπὸ πιὸ υἱὰ μὲ μινουλένια ἢ παρδαλιὰ αὐτὰ συναντοῦσαν σὲ κάθε τους βῆμα, αὐτὲς ὄμως δὲν τὶς ἐπειρα- ζαν, παρὰ μόνον τὶς ἐθαίμαζαν.

Μιά μέρα ποῦ εἶχαν προχωρῆσει βαθεῖα στὸ δάσος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶχαν νὰ καθεῖται κοντὰ σ' ἓνα μοναχίτι μιά γιγμὴ ποῦ ἔβραε νὰ κἀνὴ μάγια. Εἶχε σκεπασί ὄλο τὸ σῶμα μὲ τὰ φαρδιὰ τῆς ρούχα καὶ μονὸ τὰ ἀδυνατὰ τῆς χεῖρα καὶ τὸ στήθος.

τὸν πῶς ἐσοκοτόθηε ἡ ἀδελφὴν του, ποιά πληγὴ εἶχε, σὲ ποῖο μέρος τοῦ σώματος τῆς, καὶ ποῦ ἦταν ὁ τῆφος τῆς. Ἐπειτα, ἐπῆγε στὸ νεκροταφεῖο, ἄνοιξε τὸν τάφο, καὶ φάγοντας βρῆκε τὴ σφαῖρα μέσα στὸ κορυφί τῆς ἀδελφῆς του. Ἐγέμισε τὴν πιστόλα του μπα- ρουτι, ἔβαλε μέσα καὶ τὴ σφαῖρα, καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀριφ' Ἀγῶ. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μόλις τοῦ ἄνοιξε ὁ Ἀριφ', ὁ Βέγγης τοῦ ἄναψε τὴν πιστόλα καὶ τὸν ἐξορῆξε νεκρὸν...

Τὴν ἴδια νύκτα ἔφραγε γιὰ τὴ Χιο, ἀντάμοσος ἐκεῖ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ζαχαρία καὶ πῆγαν μαζὺ στὸ Καστελλόριζο, ὅπου οἱ Τοῦρκοι Λαζοί, ποῦ ἦταν ἀραγμένοι μὲ τὸ καράβι τους θέλησαν, ἀπὸ φθῶνο γιὰ τὸ ἀντικὸ τους παρῶστημα, νὰ τοὺς δολοφονήσουν. Γίνθηε αἰματηρὴ συμπλοκὴ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ Κρητικοὶ βγῆκαν νικηταί. Ἀπὸ κα', ἐπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, ἔφρασαν στὴν Κωνσταντι- νουπόλι, ὅπου τοὺς ἔβιασαν οἱ Τοῦρκοι καὶ τοὺς ἐκρέμασαν.

μὲνο πρόσωπὸ τῆς ξεπροβάλλαν ἀπ' αὐτά. Τὰ δύο παιδιὰ μόλις τὴν εἶδαν φοβήθηκαν καὶ θέλησαν νὰ γυρισσοῦν πίσω, ἀλλὰ ἡ γιγμὴ κἀ- νοντας γλυκεῖα τὴ φωνὴ τῆς φώναξε νὰ πᾶν κοντὰ τῆς. Ὁ Ἐδελ- τζιος κα' ἡ Βελλέδα πληροῦσαν τὴν μάγισσα.

Ἐκεῖνη στὴν ἀρχὴ ἔπιασε τὰ χεράκια τῆς Βελλέδας καὶ τῆς εἶπε: — Παιδι μου, μπορεῖς νὰ κἀνης μιά ευκολία σὲ μιά γιγμὴ γυ- ναίκα; Στὴν καλύτερα μου ποῦ βρισκεται κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην βελα- νιδιά, ἔχω ἀκουμπήσει ἑλάνοι σὲ μιά πέτρα ἓνα μουκαλάκι μὲ δυ- ναμοτικό. Τὸ χρεαίζομαι γιὰ νὰ πιῶ μερικὲς σταγονεῖς, γιὰτι δὲν ἔχω δύναμι οὔτε ἓνα βῆμα πειὰ νὰ κἀνω. Πῆγαινε καὶ φέρε τὸ μου, σὲ παρακαλῶ...

Ἡ γιγμὴ ὄμως ἔλεγε νύγματα στὴ Βελλέδα. Ὁ σκοπὸς τῆς ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς πᾶρῃ τὸ κοτάδι τους.

— Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ σοῦ ἔκανα αὐτὸ ποῦ μοῦ ζήτης, τῆς ἀπάντησε ἡ Βελλέδα, ἀλλὰ δὲν ἤρφηνο ποτὲ μου μόνον του τὸν ἀδελφὸ μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω μόνον του στο δάσος καὶ ἐγὼ νὰ φύγω...

— Τότε ὁ ἀδελφός σου θὰ φανῆ πιὸ εὐπλαχνικός ἀπὸ εὐένα καὶ θὰ μοῦ κἀνὴ αὐτὴ τὴ χάρη, εἶπε ἡ μάγισσα, ἐνὸ τὰ μάτια τῆς ἐγυάλιζαν μὲ θυμὸ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μικρὸ μου, ἐσὺ θὰ μοῦ φέρῃς ἀπὸ τὴν καλύτερα μου τὸ μουκαλάκι μὲ τὶς δυναμοτικὲς σταγονε- ς.

— Μὲ συγχωρεῖς, κινὰ μου τῆς ἀ- πάντησε τότε τὸ παιδί. Θὰ σοῦ ἀρνηθῶ κα' ἐγὼ... Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω μὸν τὸν δάσος τὴν ἀγαπημένη μου ἀ- δελφούλα γιὰτι δὲν χωρίζοσαστε ποτὲ μαζ. Θὰ πέθανα ἀπ' τὸν φόβο μου ἀν- πληρώνοντας στὴν καλύτερα σου, ἔβραα μὲ τὸ νοῦ μου ὅτι μποροῦσε νάρθῃ ἓ- νας λύκος νὰ πῆσῃ στο κοτάδι καὶ νὰ ξεσχίσῃ τὴν Βελλέδα μου...

— Συγαμίνα παιδιὰ! φώναξε τότε ἡ μάγισσα. Μιά κα' ἀγαπισσοσσε τόσο ποῦν, τότε φέρπει νὰ μείνετε αἰώνια ἐ- νομίνα. Θὰ σὰς μεταμορφώσω σ' ἓνα λουλουδί ποῦ νὰ ἔχη δύο ἀνθούς στὸ ἴδιο κοτσάνι.

— Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἀγγιξε τὰ κα- τὰτρομαγμένα παιδιὰ ἐτὶ μαγικὸ ραβδί τῆς. Στὴ στιγμὴ τὰ δύο ἀδελφάκια ἔβγαν ἓνα καὶ μίκανον τόσο πολὺ ποῦ δὲν ἔβλεπον πῶς εἶχαν μὲς πῆλαις ἔφρος. Τὰ πόδια τους εἶ- χαν μεταμορφωθῆ σ' ἓνα κίτρινο χαλίτια, καὶ χεῖρα τους ἔβγαν φύλλα. Στὴν κορυφὴ τοῦ κίτρινοῦ ὄμοσ ἦταν δύο λουλουδιὰ κίτρινα, σὰν χρυσόμαλλα κεφαλάκια παιδιῶν. Τὰ μαλλιάκα τους μάλιστα φαίνονταν ἀκόμη μέσα στὸ βῆθος κάθε λουλουδιοῦ.

Ἡ μάγισσα, ἀμὰ τὰ εἶδε εἶτοι, γέλασε σαρκαστικά. — Τώρα, εἶπε, θάσαστε γιὰ πάντα ἐνομίνα. Μιά φορὰ τὸ χρόνο, ὅταν θάοχεται ἡ ἀνοιξί, ὅταν φτάνῃ ἡ Πασχαλιά, θ' ἀνθίζετε καὶ σεῖς καὶ θὰ συμβολίζετε τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπη. Ὅλο ὄμοσ τὸν ἑ- τοίμοιο καιρὸ θὰ ἔχητε χοιμένο μὲς στὴν μῆρη γῆ!...

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ μάγισσα, μάζεψε τὰ πρόβατα ποῦ ἔβρασαν γύρω καὶ τὰ ὄδηγησε βαθεῖα μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος. Καὶ τοῦ λουλουδιὰ ἐβῆνε ἔρημο στὴν ἴδια θεοῖ, σαλπίζοντας ἀπαλὰ τὸ φῶσφημα τοῦ ἀνέμου καὶ σκορπίζοντας γύρω του τὴν γλυκεῖα εὐο- δία του...

ΤΟΝ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- Ἡ κοινωνία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γυναικα.
— Ἡ «Τύχη» δὲν εἶνε τί τοτ' ἄλλο παρὰ σύμπτωσης.
— Ὅποιος μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὸ σπίτι του, μπορεῖ νὰ κυβερ- νήσῃ κα' ἓνα βασίλειο.
— Εἶνε ἴδιον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν νὰ ἔχουν μικροπρεπεῖς ἐξθροῦς.

Ἡ μάγισσα ἔπιασε τὰ χεράκια τῆς Βελλέδας...